

Arrest

nr. 225 743 van 4 september 2019
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

2. ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2018 (zaak nr. RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 hebben ingediend tegen dezelfde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2018 (zaak nr. RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal, met referte X, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 24 december 2018 door advocaat C. VANDENBERGHE en gekend bij de Raad onder rolnummer X. Bij verzoekschrift van 26 december 2018, ingediend door advocaat P.J.P. LIPS en gekend bij de Raad onder rolnummer X, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) worden de beroepen met rolnummers X en X van rechtswege gevoegd.

Overeenkomstig voormelde bepaling worden de verzoekende partijen derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

1.2. In de mate dat onderhavig verzoekschrift (in de zaak met rolnummer X) mede werd ingediend in naam van H.M., tweede verzoekster, de minderjarige dochter van H.F., eerste verzoekster, dient erop gewezen dat artikel 57/1, § 1, 5 en 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.

[...]

§ 5. Indien de verzoeker met toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en), neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen één beslissing die geldt voor al deze personen.

De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, heeft geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen.

§ 6. In afwijking van paragraaf 5 kan er respectievelijk een afzonderlijke beslissing of een arrest worden genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling, indien er bijzondere elementen worden vastgesteld door voormelde instanties die een afzonderlijke beslissing noodzakelijk maken.”

In casu werd er ten aanzien van tweede verzoekster geen afzonderlijke beslissing genomen door de commissaris-generaal. Voorts zijn er geen bijzondere elementen voorhanden zoals bedoeld in paragraaf 6 van voormeld artikel. Dienvolgens wordt het door eerste verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming vermoed eveneens in naam van tweede verzoekster te zijn ingediend waardoor de bestreden beslissing voor beide verzoeksters geldt. Als dusdanig zal hierna enkel worden verwezen naar “verzoekster”, waarmee wordt bedoeld: eerste verzoekster, H.F., die mede namens haar minderjarige dochter, tweede verzoekster, H.M., optreedt.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 1 september 2017, verklaart er zich op 28 september 2017 vluchteling.

2.2. Op 22 november 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H.F., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van Hazara-origine te zijn. U werd op 14/3/1372 (Gregoriaanse kalender 4/6/1993) geboren in het dorp Bedak gelegen in het district Jaghori in de provincie Ghazni. Toen u zes jaar oud was, werd uw vader, een juwelier, door de taliban gedood toen hij in Bamiyan was voor zijn werk. Een jaar later huwde uw moeder met een andere man en verhuisde ze naar het centrum van Jaghori. U bleef in het dorp Bedak en woonde in bij het gezin van uw vaders broer. U heeft geen broers/halfbroers en evenmin zussen/halfzussen. U volgde middelbaar onderwijs in uw regio en nam deel aan de toelatingsexamens voor de universiteit. U spreekt Dari en Hazaraqi en u verstaat Pashtu. Daarnaast spreekt u ook Engels en een beetje Frans.

In 1390 (2011) startte u uw studies aan de Kabul Medical University te Kaboel. In 1392 (2013) begon u uw studies te combineren met werk in het Emergency hospitaal in Kaboel.

In 1393 (2013/14) huwde u in Jaghori met M.K., eveneens een Hazara, afkomstig uit een buurdorp in het district Jaghori in Ghazni. Hij had voordien lang in het buitenland verbleven. Twee weken na uw huwelijk keerde u alleen terug naar Kaboel. U bleef na uw huwelijk verder werken en studeren in Kaboel en uw echtgenoot die daar niks op tegen had – in tegenstelling tot zijn ouders - kwam u daar soms bezoeken. U werd zwanger. Vier maanden na jullie huwelijk vertrok uw echtgenoot naar de luchthaven om opnieuw naar het buitenland te vertrekken voor zijn werk. Twee maanden na zijn vertrek had u nog niks van hem vernomen, jullie werden ongerust, zijn oom kwam naar Kaboel en ging navraag doen op de luchthaven maar daar kwam hij niks meer te weten. U hoorde nooit meer iets van uw echtgenoot.

Desondanks bleef u verder werken en studeren in Kaboel. Uw dochter M. werd geboren in het Rabia Balkhi ziekenhuis te Kaboel op 12/2/1394 (3/5/2015). Na de geboorte van uw dochter zette u uw werkzaamheden in het Emergency hospitaal stop en begon u te werken in het privé-ziekenhuis Darman in Kote Sange in Kaboel terwijl u uw studies ook nog steeds verderzette. Uw dochtertje verbleef vaak in de kindergarten van de universiteit en sliep 's nachts bij een kinderloze tante van moederszijde die in Kaboel woonde bij haar schoonfamilie en wiens echtgenoot in Saudi Arabië werkte. U verbleef in het studentenhuis. In 1395 (2016) studeerde u na 6 jaar af en behaalde u uw verpleegstersdiploma. U diende het studentenhuis te verlaten en vond geen onderdak als alleenstaande moeder. Bij uw tante in Kaboel kon u niet terecht omdat het ongepast was dat u samen zou wonen met haar schoonvader en schoonbroer in dezelfde woning. Ten langens leste besloot u samen met uw dochter in de herfst van 1395 (eind 2016) Kaboel te verlaten en uw schoonouders te vervoegen in het district Jaghori in de provincie Ghazni.

Eens terug in Jaghori begon u te werken in een kliniek. Dit was de start van de problemen waardoor u uiteindelijk genoodzaakt werd uw land te ontvluchten. Op een noodlottige dag kwam u immers terug van uw werk en werd u gestopt door commandant S., een ouderling en een beruchte arbaki (Afghaanse lokale politie) en tevens een oom van uw echtgenoot. Hij verweet u dat u zich als een slet gedroeg en dat u niet meer mocht gaan werken en niet meer buitenshuis mocht gaan en dit op straffe van de dood. Ondanks de smeebede van de dokter van de kliniek liet uw schoonvader u niet meer werken, uw schoonvader was er trouwens toch altijd tegen geweest dat u werkte. U bleef hierna thuis bij uw schoonouders en kwam niet meer buiten. Naar aanleiding van de eerste feestdag van de ramadan (eind juni 2017) kocht uw schoonvader nieuwe kleren voor zijn gezin maar niet voor u en uw dochter. U vond dit niet kunnen en ging zelf naar de bazaar om nieuwe kleren voor uw dochter te kopen. Bij terugkeer werd u in elkaar geslagen door uw schoonouders. De volgende dag baarde jullie koe een doodgeboren kalf en uw schoonouders sloegen u opnieuw in elkaar omdat ze u daar de schuld van gaven. Uw schoonvader zei zelfs tegen andere mensen dat u een slet was en dat uw dochtertje niet het dochtertje van zijn zoon was hoewel uw schoonvader goed wist dat dit wel zo was. Op de tweede feestdag van de ramadan was er niemand thuis en hiervan maakte u gebruik om weg te lopen met uw dochter. U vertrok naar het districtscentrum, checkte er in een hotel in en vertrok om 3u 's nachts naar Kaboel waar u bij een bevriende dokteres ging. U was van plan om een klacht in te dienen bij de mensenrechtencommissie maar de bevriende dokteres zei dat dit geen zin had. Uw tante in Kaboel kwam langs bij de bevriende dokteres, uw moeder werd getelefoneerd en jullie beslisten samen dat u Afghanistan diende te verlaten. 4 dagen later verliet u Afghanistan. U reisde samen met uw dochter via Iran en Turkije naar Griekenland waar uw vingerafdrukken genomen werden op 13/7/2017 en op 26/7/2017. Uw doel was het Verenigd Koninkrijk te bereiken maar in het Brusselse Zuidstation werd u tegengehouden omdat u in het bezit was van een vals Japans paspoort. Op 28 september 2017 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer bent u bang dat uw dochter u zal worden ontnomen en vreest u gedood te worden door uw schoonfamilie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u, naast kopieën van 2 foto's van uw huwelijk en van een foto waarop u afgebeeld staat in een ziekenhuis, de volgende originele documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), uw diploma middelbaar onderwijs, uw universiteitsdiploma, de vertaling van uw diploma, 3 documenten in verband met de geboorte van uw dochter, uw religieuze huwelijksakte, een ziekenhuisbadje uit 2013 en een attest van tewerkstelling van

het Darman Health Care Center waarin bevestigd wordt dat u er een jaar werkte van 1394 tot 1395 (2015 tot 2016).

Wanneer u gevraagd werd of u nog andere problemen ervoer in Afghanistan verklaarde u dat er, toen u nog op de universiteit studeerde, door professoren van Pashtunse origine, soms seksuele toespelingen gemaakt werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. Er kan immers weinig geloof gehecht worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven.

U legt ook geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw verzoek om internationale bescherming vormen. Bij gebrek aan bewijsstukken kan het CGVS een verzoek om internationale bescherming geloofwaardig verklaren als vast is komen te staan dat een asielzoeker oprechte inspanningen geleverd heeft om zijn relaas te staven, een bevredigende verklaring gegeven heeft voor het ontbreken van bewijskrachtige elementen, de verklaringen samenhangend en aannemelijk bevonden worden en wanneer vast is komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De plausibiliteit en geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen kan echter sterk in vraag gesteld worden.

Volgens uw verklaringen vinden uw problemen hun oorsprong in het feit dat u, als werkende alleenstaande moeder, na het beëindigen van uw universitaire studies, geen onderdak meer kon vinden in de stad Kaboel en u na 6 jaren genoodzaakt werd terug te gaan naar uw regio van herkomst en er te gaan inwonen bij uw schoonfamilie, die u niet gunstig gezind was, die u en uw dochter mishandelden en die u niet lieten werken buitenshuis.

Uit wat hierna volgt kan echter vooral geconcludeerd worden dat u bewust de asielinstanties trachtte te misleiden door u een profiel van onwetende, Afghaanse vrouw aan te meten met de bedoeling verzachtende omstandigheden in te roepen voor het feit dat u haast niks weet te vertellen over uw echtgenoot en over zijn verdwijning. Dit klemt des te meer aangezien u, in tegenstelling tot wat u beweerde, helemaal geen gewone Afghaanse vrouw bent die van niks weet (CGVS II, p.7, 8). U volgde immers universitaire studies in de hoofdstad Kaboel, u werkte als verpleegster in verschillende ziekenhuizen in de hoofdstad Kaboel en u bent meertalig. Van een Afghaanse vrouw met dergelijk profiel kan redelijkerwijze toch wel verwacht worden dat ze bijvoorbeeld weet welk beroep haar echtgenoot uitoefende. U verklaarde echter dat uw echtgenoot u dat niet vertelde, dat u er niet naar vroeg en dat er evenmin over gepraat werd op het moment dat zijn familie om uw hand kwam vragen, allemaal heel vreemd gezien uw echtgenoot in oorsprong afkomstig was uit een naburig dorp (CGVS I, p.3, 5, 11). Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot een vrouw wou die gestudeerd had, heeft u er geen enkel idee van of hijzelf al dan niet gestudeerd had of welk werk hij deed, het kwam niet op in u om hem daarover iets te vragen, zo zegt u, en hoewel u wist dat hij uit het buitenland kwam (op een juwelendoosje zag u Dubai geschreven staan CGVS II, p.6) heeft u hem nooit gevraagd waar in het buitenland hij verbleven heeft of wat hij er deed, u kent zijn leeftijd niet en u heeft nooit documenten die aan uw echtgenoot toebehoorden gezien (CGVS II, p. 6, 7, 8). Dat u op een gegeven moment zei dat uw echtgenoot niet werkte toen jullie samen waren doet niks af aan het ongeloofwaardige van uw onvermogen om details over hem te verschaffen, u wist immers minstens wel dat hij vermoedelijk al gewerkt had (CGVS I, p.9). Wanneer u gevraagd werd of u dan niet geïnteresseerd was om wat meer over uw echtgenoot te weten antwoordde u dat u niet dacht aan zulke dingen (CGVS II, p.8). Omdat dergelijke uitspraken toch verwonderden, temeer dat u behoort tot de zeldzame categorie van Afghaanse vrouwen die er zelfs in slaagden een universitair diploma te behalen en werk te vinden, werd u vervolgens gevraagd of u er nooit aan dacht hoe de toekomst er zou uitzien, jullie gingen een gezin stichten, u was zwanger en logischerwijze zou men verwachten dat u zich eventueel zou afvragen of uw echtgenoot u zou kunnen onderhouden. U antwoordde enkel dat u uw studies wou afmaken en terug wou gaan naar Jaghori en dat u aan niks anders dacht (CGVS II, p.8). Uw verklaringen reflecteren geen enkele vorm van persoonlijke beleving. Dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geïnteresseerd was in de broodwinning van uw echtgenoot noch waar hij ooit in het buitenland verbleven had lijkt er in de gegeven context eerder op te wijzen dat u bewust een onwetende houding wilt aannemen om op die

manier bepaalde zaken te verhullen. Zelfs toen hij na 3-4 maanden huwelijk naar het buitenland vertrok kwam het niet bij u op om hem te vragen naar welk land hij dan vertrok of wat hij er ging doen, u kent niet eens de datum van de dag waarop u uw echtgenoot, de vader van uw ongebooren kind, voor de allerlaatste keer zag, net zomin als de datum van uw huwelijk (CGVS II, p.7, 9, 10). U heeft zelfs nooit de moeite genomen om uw schoonouders te vragen of zij op de hoogte waren van de reisbestemming van uw echtgenoot (CGVS II, p.10). In het licht van zijn verdwijning, is dergelijk gebrek aan interesse van uwentwege nauwelijks ernstig te nemen en toont het aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verdwijning van uw echtgenoot. Bovendien gaf u meermaals aan dat uw echtgenoot goed was voor u, dat hij niet strikt was zoals andere Afghaanse mannen en dat hij u liet studeren (CGVS II, p.5, 7). Dat u de datum van de allerlaatste keer dat u uw echtgenoot in levende lijve zag, niet eens weet, is allesbehalve overtuigend, er kan immers verwacht worden dat u dergelijke belangrijke gebeurtenis naar plaats en tijd kan situeren, en dat het tijdstip in uw geheugen gegrift zou staan zo deze gebeurtenis zich in werkelijkheid voorgedaan heeft. In dit verband dient tevens te worden vastgesteld dat niemand aangifte heeft gedaan bij de autoriteiten van de verdwijning van uw echtgenoot hetgeen verbazing mag wekken (CGVS II, p.10, 11). Temeer dat u anderzijds wel zinnens was geweest om betreffende uw eigen latere problemen klacht in te gaan dienen bij de mensenrechtencommissie (CGVS I, p.8). Gezien u daaromtrent blijk gaf van enige assertiviteit valt helemaal niet te volgen dat u geen enkel initiatief nam om de verdwijning van uw echtgenoot te laten onderzoeken. Het is opmerkelijk dat u niet meer gepoogd heeft u te vergewissen over wat de bestemming van uw echtgenoot was op die noodlottige dag. Dat niemand van uw familie pogingen ondernomen heeft om zekerheid te krijgen over de verdwijning van uw echtgenoot is eveneens onwaarschijnlijk, men kan immers aannemen dat zijn familieleden toch enig idee moeten gehad hebben over waar hij verbleef toen hij voorheen al die tijd in het buitenland zat. U verklaarde dat de oom van uw echtgenoot naar de luchthaven ging om te gaan informeren maar dat hij er niks kon te weten komen omdat hij niet het ticket had noch de departure date van uw echtgenoot kende, hetgeen toch te gek is want er zijn genoeg andere manieren om de passagierslijsten te laten screenen in het geval van een onrustwekkende verdwijning (CGVS II, p.9). Een andere zaak die de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw echtgenoot in twijfel trekt is de vaststelling dat wanneer u gevraagd werd wat u nog weet van het laatste gesprek met uw man u verklaart dat hij u telefoneerde om u te zeggen dat hij halfweg op weg naar de luchthaven was terwijl u tijdens een vorig persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij u opbelde vanuit de luchthaven met de boodschap dat hij een half uur later ging opstijgen (CGVS I, p.9, CGVS II, p.9). Dat u hierover niet eenduidig bent doet uw geloofwaardigheid geen goed. Zeer opmerkelijk is bovendien dat u, wanneer u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u na uw studies terugkeerde naar de provincie Ghazni om daar in een ander ziekenhuis te werken, hierop ontkennend antwoordde en zei: 'nee, ik ben naar Ghazni gegaan om samen met mijn man in Ghazni te wonen. Het was moeilijk om in Kaboel te verblijven. Mijn man woonde in Ghazni dus ik moest naar Ghazni terug gaan' (CGVS I, p.10). Toen door het CGVS opgemerkt werd dat uw echtgenoot toen toch al lang verdwenen was, veranderde u uw verklaringen en zei u dat u naar Ghazni verhuisde omdat het voor een alleenstaande vrouw met kind moeilijk was om in Kaboel te wonen (CGVS I, p.10, 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd hierop terug gekomen en werd letterlijk voorgelezen wat u toen gezegd had maar u bleef erbij dat u iets dergelijks nooit gezegd heeft en dat de vertaler misschien een vergissing had gemaakt (CGVS II, p. 15). Het louter ontkennen dat u zei dat u vertrok uit Kaboel om samen met uw echtgenoot in Ghazni te gaan wonen volstaat echter niet als verklaring voor deze toch wel vreemde uitspraak van uwentwege. Dergelijke markante incoherentie in uw verklaringen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Los van de mist die u spuit over uw echtgenoot, wordt de door u geschilderde gang van zaken gekenmerkt door een gebrek aan plausibiliteit en aannemelijkheid. U beschrijft uw schoonfamilie als uiterst conservatief en verklaart dat zij er altijd tegen waren dat u in Kaboel werkte en studeerde en het feit dat u dit toch kon blijven doen weet u aan de tolerantie van uw echtgenoot, u verklaarde immers letterlijk 'ze konden niks doen omdat mijn man er nog was' (CGVS I, p.12). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u in staat zou zijn geweest om na de verdwijning van uw echtgenoot nog een kleine 2 jaar in Kaboel te verblijven met hun kleindochter zonder dat uw schoonfamilie enige aanstalten maakte om u daar weg te halen (CGVS II, p.13). Dergelijke verklaringen komen, zeker in de traditioneel ingestelde Afghaanse context, dermate onlogisch en onwaarschijnlijk over dat er dan ook zeer weinig geloof aan kan gehecht worden. Het lijkt er eerder op te wijzen dat uw echtgenoot zich wel aan uw zijde bevond. Het mocht eveneens verbazing wekken dat wanneer u op het CGVS de allereerste keer gevraagd werd waarom u uw land verlaten heeft de verdwijning van uw echtgenoot allesbehalve prominent aan bod kwam waardoor u eveneens de indruk wakte dat hij niet verdwenen was (CGVS I, p.8). Dezelfde bemerking kan gemaakt worden wanneer u een overzicht gevraagd werd van de plaatsen waar u woonde, vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. De verschillende jaartallen koppelde u aan plaatsen en belangrijke momenten in uw leven zoals daar zijn de start van uw studies,

van uw werkzaamheden, uw verloving, uw huwelijk, uw afstuderen. Opvallend hierbij is dat u de verdwijning van uw echtgenoot en de geboorte van uw dochter nergens vermeldde bij dit beknopte overzicht hoewel men dit logischerwijze had kunnen verwachten, zeker gezien deze gebeurtenissen toch wel grote veranderingen in uw leven voortgebracht hadden indien ze zich werkelijk zouden hebben voorgedaan (CGVS I, p.3,4). Ook uw verklaringen, over de contacten die u momenteel nog met uw moeder onderhoudt, komen in dit verband weinig overtuigend over. Wanneer gepeild werd naar de recente gedragingen van uw schoonouders tegenover uw moeder blijkt hier helemaal niet uit dat ze woedend en op wraak belust zijn, hetgeen men echter wel zou kunnen verwachten want in hun ogen heeft u immers – in geval hun zoon werkelijk zou verdwenen zijn - hun kleinkind ontvoerd. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd gaf u het ontwijkende antwoord dat uw eigen moeder u ook niet graag weggaf en dat u van uw moeder houdt en dat ze er niet van hielden als u bij uw moeder ging, allemaal antwoorden naast de kwestie (CGVS II, p.11).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig overkomt dat u als Afghaanse vrouw met een peuter zonder familiebegeleiding naar Europa reist. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan de verdwijning van uw echtgenoot, verklaart dit op zijn minst de onaannemelijkheid van het feit dat u zonder mannelijk familielid naar Europa zou zijn gereisd met een peuter. Evenzeer plaatst het uw beweringen als zou u als alleenstaande moeder gewerkt en gestudeerd hebben in Kaboel in een bijzonder twijfelachtig perspectief. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw echtgenoot en zijn verdwijning kan enkel geconcludeerd worden dat u wel bijgestaan werd door uw echtgenoot.

Wat betreft de problemen die u verklaart te hebben gehad na uw terugkeer naar de provincie Ghazni kan meteen worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen vanaf het begin sterk in twijfel kan getrokken worden aangezien er weinig geloof gehecht wordt aan de door u vooropgestelde directe aanleiding hiervoor, namelijk het gegeven dat uw echtgenoot verdween. Zodoende kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u als alleenstaande vrouw ten prooi gevallen zijn aan de zeer conservatieve gedragingen en mishandelingen van uw schoonfamilie nadat u Kaboel verliet. U legt overigens geen enkel bewijsstuk neer dat uw terugkeer naar de provincie Ghazni zou kunnen staven net zomin als een bewijsstuk van uw tewerkstelling aldaar. Er rijzen dan ook sterke twijfels over uw beweerde terugkeer naar uw regio van herkomst in de provincie Ghazni.

Na al uw verklaringen grondig bestudeerd te hebben kan samenvattend gesteld worden dat uw verklaringen wat betreft de zaken die de kern van uw asielrelaas vormen weinig plausibel en ongeloofwaardig zijn. Er kan geen geloof gehecht worden aan de verdwijning van uw echtgenoot noch aan het feit dat u zo goed als niks over hem kunt vertellen, bijgevolg wordt er evenmin aanvaard dat u een alleenstaande Afghaanse vrouw bent. Het is duidelijk dat u doorheen het persoonlijk onderhoud een beeld wilt schetsen van u als onwetende Afghaanse vrouw die niet op de hoogte is van de bezigheden van haar eigen echtgenoot. Gezien de eveneens ongeloofwaardige verklaringen over de verdwijning uw echtgenoot maakt u niet aannemelijk dat u een alleenstaande vrouw bent bij terugkeer naar Afghanistan en maakt u niet aannemelijk dat uw dochter u zou ontnomen worden en u gedood zou worden door uw schoonfamilie.

Bovenstaande argumenten tonen aan dat weinig geloof kan gehecht worden aan de vrees voor uw schoonfamilie, het karakter van uw relatie met uw man, de verdwijning van uw man, de manier waarop u uw reis heeft georganiseerd en bijgevolg uw profiel als alleenstaande vrouw. Hoewel het Commissariaat-generaal ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen ten gevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u geen deel uitmaakt van deze categorie. Alles wijst er immers op dat u in de stad Kaboel – gezien er geen geloof gehecht wordt aan de verdwijning van uw echtgenoot en men kan aannemen dat hij samen met u in Kaboel woonde - wel degelijk over een afdoend familiaal netwerk beschikt waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Afghanistan voor u gevaar zou opleveren.

U verklaarde ook nog dat u tijdens uw studententijd soms lastig gevallen werd door een paar professoren die seksuele toespelingen maakten. Het behoeft weinig uitleg dat dergelijke uitlatingen, hoe laakbaar ook, op dit moment niet meer bij machte zijn een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dat u ten slotte bij DVZ verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt. Bovendien vermeldde u bij DVZ dat u op de tweede dag van het Suikerfeest Afghanistan verliet terwijl u op het CGVS vermeldde dat u nog 4 dagen in Kaboel verbleef na deze 2de dag van het Suikerfeest alvorens u Afghanistan verliet (CGVS I, p.8), alweer een moeilijk te vatten inconsistentie.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, integendeel. Wat het door u voorgelegde originele geboortecertificaat van uw dochter betreft zegt u dat dit een officieel document is (CGVS II, p.15), het valt echter op dat dit officiële document maar deels is ingevuld en niet de officiële stempel van de uitgevende instantie (Binnenlandse Zaken, Bevolkingsregister) bevat, er staat enkel een stempel van het hospitaal op terwijl het een stempel van de uitgevende instantie zou moeten zijn. En hoewel de naam van uw echtgenoot erop staat vermeld, is de plaats, waar zijn taskara dient vermeld te worden, leeg. Ook op het door u voorgelegde huwelijkscertificaat werden geen taskaranummers vermeld hoewel er ruimte daartoe voorzien is op het document. Verder legt u een taskara van uzelf neer, maar dit betreft een taskara die dateert van voor uw huwelijk waardoor u ook hierdoor geen enkel betrouwbaar zicht kunt geven op de identiteit van uw echtgenoot hetgeen op zich al een negatieve indicatie inhoudt. De door u neergelegde kopieën van de foto's van uw huwelijk bieden evenmin zicht op de identiteit of zelfs, de nationaliteit, van uw echtgenoot. Door uw ongeloofwaardige verklaringen en het ontbreken van betrouwbare attesten met betrekking tot de identiteit van uw echtgenoot kan men zich zelfs de vraag stellen of hij wel beschikt over de Afghaanse nationaliteit en of hij misschien wel een dubbele nationaliteit heeft waar u niet over rept. Uw andere documenten tonen hoogstens aan dat u een verpleegsteropleiding volgde in de stad Kaboel. Het attest dat aantoont dat u van 2015 tot 2016 werkzaam was in een hospitaal in Kaboel is een handgeschreven en op uw vraag opgemaakt attest en daardoor en ook in het licht van uw ongeloofwaardig relaas weinig betrouwbaar. Documenten die een eventuele terugkeer naar de provincie Ghazni zouden kunnen staven legt u niet voor. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt verder dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben.

Volledigheidshalve kan wat betreft het gegeven dat u tot de Hazara-etnie behoort nog het volgende toegevoegd worden: In het verleden werden zowel door de Hazara's als door de taliban ernstige en grootschalige mensenrechtenschendingen gepleegd wat onder andere leidde tot represailles van de taliban tegen de Hazara's. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de huidige taliban geen sektarische agenda hebben en dat het niet hun bedoeling is om Hazara's of sjiïeten aan te vallen. De taliban neemt ook steeds afstand van en veroordeelt gebeurlijke aanvallen op Hazara's met een sektarische of etnische grondslag. Hoewel niet kan worden uitgesloten dat individuele commandanten wel een sektarische agenda zouden hebben is er geen sprake meer van een systematische campagne van de taliban tegen Hazara's. U maakt op geen enkel moment aannemelijk dat er in uw geval een persoonlijke component zou zijn die een actuele vervolgingsvrees rechtvaardigt. Het is verder inderdaad zo dat er sporadisch aanslagen op Hazarabijeenkomsten gepleegd werden door de terreurgroep I.S., die in Afghanistan overigens slechts een beperkte en regionale slagkracht heeft, en dat er daarnaast ook nog andere incidenten geweest zijn in Afghanistan waarvan Hazara's, al dan niet omwille van hun etnie of religie zijn gevisieerd. Er is echter geen sprake van een situatie van veralgemeende en systematische vervolging van Hazara's in Afghanistan. Het loutere feit een sjiïtische Hazara in Afghanistan te zijn volstaat niet om aannemelijk te maken dat men met redelijke waarschijnlijkheid vervolgd zal worden en dus met andere woorden, een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In dit verband dient inzake de persoonlijke omstandigheden opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld, verblijfplaatsen, familiaal netwerk en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk betrouwbare documenten, met betrekking tot uw identiteit, en ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute verwachten. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Niettegenstaande u 2

x bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers – zoals hierboven uiteengezet - vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel en uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk. Het is immers duidelijk dat het beeld dat u van zichzelf schetst als een onwetende alleenstaande Afghaanse vrouw niet klopt en er geen geloof gehecht kan worden aan de verdwijning van uw echtgenoot. Bovendien verhindert u eveneens een goed zicht te krijgen op het profiel van uw echtgenoot, zogenaamd omdat het niet in u opkwam hem dingen te vragen. Zoals eerder ook al vermeld behoort u tot de zeldzame categorie van Afghaanse vrouwen die het tot de universiteit schopten en een diploma behaalden en hun diploma ook konden verzilveren in werkervaringen, het is dan ook onaanvaardbaar dat u haast niks zou weten te vertellen over uw echtgenoot en u doet alsof u een onwetende Afghaanse vrouw bent. Door het afleggen van deze ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg poogt u te verhinderen de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Los hiervan kan ook nog toegevoegd worden dat u, hoewel u in oorsprong verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni, over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. **U woonde, werkte en studeerde er en gezien de door u ingeroepen asielmotieven niet als geloofwaardig worden beschouwd, leefde u er naar alle waarschijnlijkheid samen met uw echtgenoot.** U heeft ook nog andere familieleden en vrienden in Kaboel. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul

met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kaboel niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kaboel aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikelen 2, 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie *juncto* artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, en van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet *juncto* "de samenwerkingsplicht uit artikel 48/6 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980" in samenhang gelezen met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaraan verzoekster toevoegt: "De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 geven aan dat artikel 4 van het voormelde handvest dezelfde bescherming verleent aan verzoekende partij als minstens dezelfde bescherming verlenen als artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1980 zoals gewijzigd en door de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geduid. Hetzelfde geldt voor artikel 47 van hetzelfde handvest en haar evenknie artikel 13 EVRM."

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een uittreksel uit "The CIA World Factbook 2017" (stuk 3) en een het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2017 (stuk 4).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 juni 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer (alle kopieën): een Engelstalige versie van haar taskara, een puntenblad, een onvertaald kaartje en een aantal foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

3.3.2.1. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt het ter terechtzitting neergelegde onvertaald kaartje (rechtsplegingsdossier, stuk 9) door de Raad niet in overweging genomen.

3.3.2.2. Verzoekster voert aan dat ingeval van terugkeer naar Afghanistan haar dochter haar zal worden ontnomen en dat zij door haar schoonfamilie zal worden gedood, alsmede dat er door professoren van Pashtounse origine gedurende haar universitaire opleiding soms seksuele toespelingen werden gemaakt ten aanzien van haar. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) gelet op verzoeksters profiel van hoogopgeleide vrouw die desondanks de traditionele Afghaanse context aan het werk was, het niet aannemelijk is dat zij over verschillende basiselementen inzake haar echtgenoot, zoals zijn eventuele studies, zijn werkzaamheden, zijn verblijfplaats(en) in het buitenland, zijn leeftijd en zijn beweerd verdwijning, geen kennis heeft, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van verzoeksters echtgenoot en haar voorgehouden profiel van alleenstaande moeder en bijgevolg evenmin aan haar noodzaak om zich bij haar schoonfamilie in de provincie Ghazni te moeten vestigen, temeer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar beweerd terugkeer naar Ghazni; (ii) de door verzoekster geschetste gang van zaken niet aannemelijk is, met name dat zij als schoondochter van een conservatieve en traditionele Afghaanse familie die enkel door haar echtgenoot werd beschermd, na de verdwijning van deze echtgenoot als alleenstaande moeder probleemloos gedurende twee jaren in Kabul kon blijven wonen, werken en studeren, hetgeen eens te meer de ongeloofwaardigheid van haar profiel van alleenstaande moeder bevestigt; (iii) de toespelingen van bepaalde professoren tijdens haar universitaire opleiding op zich geen nood aan internationale bescherming uitmaken; (iv) zij op haar reis naar België langs verschillende veilige Europese landen reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen des te meer klemt daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar vertrekdatum uit Afghanistan, waardoor de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas eens te meer wordt ondermijnd; (v) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (vi) zij in haar hoofde geen persoonlijke en concrete elementen aanvoert waaruit een vrees voor vervolging omwille van haar etnische origine als Hazara zou kunnen blijken.

3.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het

herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

3.3.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, gelet op verzoeksters profiel van hoogopgeleide vrouw die desondanks de traditionele Afghaanse context aan het werk was, het niet aannemelijk is dat zij over verschillende basiselementen inzake haar echtgenoot, zoals zijn eventuele studies, zijn werkzaamheden, zijn verblijfplaats(en) in het buitenland, zijn leeftijd en zijn beweerde verdwijning, geen kennis heeft, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van verzoeksters echtgenoot en haar voorgehouden profiel van alleenstaande moeder en bijgevolg evenmin aan haar noodzaak om zich bij haar schoonfamilie in de provincie Ghazni te moeten vestigen, temeer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar beweerde terugkeer naar Ghazni: *“Uit wat hierna volgt kan echter vooral geconcludeerd worden dat u bewust de asielinstanties trachtte te misleiden door u een profiel van onwetende, Afghaanse vrouw aan te meten met de bedoeling verzachtende omstandigheden in te roepen voor het feit dat u haast niks weet te vertellen over uw echtgenoot en over zijn verdwijning. Dit klemt des te meer aangezien u, in tegenstelling tot wat u beweerde, helemaal geen gewone Afghaanse vrouw bent die van niks weet (CGVS II, p.7, 8). U volgde immers universitaire studies in de hoofdstad Kaboel, u werkte als verpleegster in verschillende ziekenhuizen in de hoofdstad Kaboel en u bent meertalig. Van een Afghaanse vrouw met dergelijk profiel kan redelijkerwijze toch wel verwacht worden dat ze bijvoorbeeld weet welk beroep haar echtgenoot uitoefende. U verklaarde echter dat uw echtgenoot u dat niet vertelde, dat u er niet naar vroeg en dat er evenmin over gepraat werd op het moment dat zijn familie om uw hand kwam vragen, allemaal heel vreemd gezien uw echtgenoot in oorsprong afkomstig was uit een naburig dorp (CGVS I, p.3, 5, 11). Hoewel u verklaarde dat uw echtgenoot een vrouw wou die gestudeerd had, heeft u er geen enkel idee van of hijzelf al dan niet gestudeerd had of welk werk hij deed, het kwam niet op in u om hem daarover iets te vragen, zo zegt u, en hoewel u wist dat hij uit het buitenland kwam (op een juwelendoosje zag u Dubai geschreven staan CGVS II, p.6) heeft u hem nooit gevraagd waar in het buitenland hij verbleven heeft of wat hij er deed, u kent zijn leeftijd niet en u heeft nooit documenten die aan uw echtgenoot toebehoorden gezien (CGVS II, p. 6, 7, 8). Dat u op een gegeven moment zei dat uw echtgenoot niet werkte toen jullie samen waren doet niks af aan het ongeloofwaardige van uw onvermogen om details over hem te verschaffen, u wist immers minstens wel dat hij vermoedelijk al gewerkt had (CGVS I, p.9). Wanneer u gevraagd werd of u dan niet geïnteresseerd was om wat meer over uw echtgenoot te weten antwoordde u dat u niet dacht aan zulke dingen (CGVS II, p.8). Omdat dergelijke uitspraken toch verwonderden, temeer dat u behoort tot de zeldzame categorie van Afghaanse vrouwen die er zelfs in slaagden een universitair diploma te behalen en werk te vinden, werd u vervolgens gevraagd of u er nooit aan dacht hoe de toekomst er zou uitzien, jullie gingen een gezin stichten, u was zwanger en logischerwijze zou men verwachten dat u zich eventueel zou afvragen of uw echtgenoot u zou kunnen onderhouden. U antwoordde enkel dat u uw studies wou afmaken en terug wou gaan naar Jaghori en dat u aan niks anders dacht (CGVS II, p.8). Uw verklaringen reflecteren geen enkele vorm van persoonlijke beleving. Dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geïnteresseerd was in de broodwinning van uw echtgenoot noch waar hij ooit in het buitenland verbleven had lijkt er in de gegeven context eerder op te wijzen dat u bewust een onwetende houding wilt aannemen om op die manier bepaalde zaken te verhullen. Zelfs toen hij na 3-4 maanden huwelijk naar het buitenland vertrok kwam het niet bij u op om hem te vragen naar welk land hij dan vertrok of wat hij er ging doen, u kent niet eens de datum van de dag waarop u uw echtgenoot, de vader van uw ongeborn kind, voor de allerlaatste keer zag, net zomin als de datum van uw huwelijk (CGVS II, p.7, 9, 10). U heeft zelfs nooit de moeite genomen om uw schoonouders te vragen of zij op de hoogte waren van de reisbestemming van uw echtgenoot (CGVS II, p.10). In het licht van zijn verdwijning, is dergelijk gebrek aan interesse van uwentwege nauwelijks ernstig te nemen en toont het aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verdwijning van uw echtgenoot. Bovendien gaf u meermaals aan dat uw echtgenoot goed was voor u, dat hij niet strikt was zoals andere Afghaanse mannen en dat hij u liet studeren (CGVS II, p.5, 7). Dat u de datum van de allerlaatste keer dat u uw echtgenoot in levende lijve zag, niet eens weet, is allesbehalve overtuigend, er kan immers verwacht worden dat u dergelijke belangrijke gebeurtenis naar plaats en tijd kan situeren, en dat het tijdstip in uw geheugen gegrift zou staan zo deze gebeurtenis zich in werkelijkheid voorgedaan heeft. In dit verband dient tevens te worden vastgesteld dat niemand aangifte heeft gedaan bij de autoriteiten van de verdwijning van uw echtgenoot hetgeen verbazing mag wekken (CGVS II, p.10, 11). Temeer dat u anderzijds wel zinnens was geweest om betreffende uw eigen latere problemen klacht in te gaan dienen bij de mensenrechtencommissie (CGVS I, p.8). Gezien u daaromtrent blijk gaf van enige assertiviteit valt helemaal niet te volgen dat u geen enkel initiatief nam om de verdwijning van uw echtgenoot te laten onderzoeken. Het is opmerkelijk dat u niet meer gepoogd heeft u te vergewissen over wat de bestemming van uw echtgenoot was op die noodlottige dag. Dat*

niemand van uw familie pogingen ondernomen heeft om zekerheid te krijgen over de verdwijning van uw echtgenoot is eveneens onwaarschijnlijk, men kan immers aannemen dat zijn familieleden toch enig idee moeten gehad hebben over waar hij verbleef toen hij voorheen al die tijd in het buitenland zat. U verklaarde dat de oom van uw echtgenoot naar de luchthaven ging om te gaan informeren maar dat hij er niks kon te weten komen omdat hij niet het ticket had noch de departure date van uw echtgenoot kende, hetgeen toch te gek is want er zijn genoeg andere manieren om de passagierslijsten te laten screenen in het geval van een onrustwekkende verdwijning (CGVS II, p.9). Een andere zaak die de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de verdwijning van uw echtgenoot in twijfel trekt is de vaststelling dat wanneer u gevraagd werd wat u nog weet van het laatste gesprek met uw man u verklaart dat hij u telefoneerde om u te zeggen dat hij halfweg op weg naar de luchthaven was terwijl u tijdens een vorig persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij u opbelde vanuit de luchthaven met de boodschap dat hij een half uur later ging opstijgen (CGVS I, p.9, CGVS II, p.9). Dat u hierover niet eenduidig bent doet uw geloofwaardigheid geen goed. Zeer opmerkelijk is bovendien dat u, wanneer u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u na uw studies terugkeerde naar de provincie Ghazni om daar in een ander ziekenhuis te werken, hierop ontkennend antwoordde en zei: 'nee, ik ben naar Ghazni gegaan om samen met mijn man in Ghazni te wonen. Het was moeilijk om in Kaboel te verblijven. Mijn man woonde in Ghazni dus ik moest naar Ghazni terug gaan' (CGVS I, p.10). Toen door het CGVS opgemerkt werd dat uw echtgenoot toen toch al lang verdwenen was, veranderde u uw verklaringen en zei u dat u naar Ghazni verhuisde omdat het voor een alleenstaande vrouw met kind moeilijk was om in Kaboel te wonen (CGVS I, p.10, 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS werd hierop terug gekomen en werd letterlijk voorgelezen wat u toen gezegd had maar u bleef erbij dat u iets dergelijks nooit gezegd heeft en dat de vertaler misschien een vergissing had gemaakt (CGVS II, p. 15). Het louter ontkennen dat u zei dat u vertrok uit Kaboel om samen met uw echtgenoot in Ghazni te gaan wonen volstaat echter niet als verklaring voor deze toch wel vreemde uitspraak van uwentwege. Dergelijke markante incoherentie in uw verklaringen ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt."

De Raad stelt vast dat verzoekster een hoogopgeleide vrouw is, die in Afghanistan universitaire studies volgde en die zelf ging werken. Gelet op de traditionele Afghaanse context, waar vrouwen doorgaans laag- of niet opgeleid zijn en waar zij veelal geen betaalde arbeid buitenshuis verrichten, wordt verzoeksters situatie in de bestreden beslissing terecht als zeldzaam omschreven. Bijgevolg is het inderdaad onaannemelijk dat verzoekster over meerdere kernaspecten van het leven van haar echtgenoot geheel onwetend zou zijn, zoals over zijn eventuele studies, zijn werkzaamheden, zijn verblijfplaats(en) in het buitenland, zijn leeftijd en zijn beweerde verdwijning. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster, als een naar Afghaanse normen vrijgevochten en zelfstandige vrouw, terdege op de hoogte is van deze kernaspecten betreffende haar echtgenoot, temeer daar zij beweert dat haar echtgenoot de enige is die haar tegen zijn conservatief-traditionele familie kan beschermen. Gelet op de vele lacunes in verzoeksters kennis betreffende haar echtgenoot, die in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering op uitgebreide wijze worden aangehaald, dient vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat haar echtgenoot zou zijn verdwenen en bijgevolg evenmin aan haar bewering dat zij sedert deze verdwijning een alleenstaande moeder is geweest.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt dat zij en haar dochter dienen te worden beschouwd als kwetsbare personen in de zin van artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet aangezien zij alleen met haar minderjarige dochter in België verblijft, dient erop gewezen dat verzoekster nergens doorheen haar asielpcedure melding heeft gemaakt van problemen omwille van haar kwetsbaar profiel in België. Evenmin voert verzoekster in haar verzoekschrift enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal gelet op haar kwetsbaar profiel in België onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Het enkele gegeven dat de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, onder meer omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar echtgenoot en over haar beweerde profiel van alleenstaande moeder in Afghanistan, toont op zich niet aan dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoeksters kwetsbaar profiel in België. Op zich doet dit profiel immers geen afbreuk aan de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan. Gelet op het voorgaande, dient immers te worden aangenomen dat zij zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan bij haar echtgenoot kan voegen en aldus geen alleenstaande moeder met een minderjarige dochter zou zijn.

3.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoekster geschetste gang van zaken niet aannemelijk is, met name dat zij als schoondochter van

een conservatieve en traditionele Afghaanse familie die enkel door haar echtgenoot werd beschermd, na de verdwijning van deze echtgenoot als alleenstaande moeder probleemloos gedurende twee jaren in Kabul kon blijven wonen, werken en studeren, hetgeen eens te meer de ongeloofwaardigheid van haar profiel van alleenstaande moeder bevestigt:

“Los van de mist die u spuit over uw echtgenoot, wordt de door u geschilderde gang van zaken gekenmerkt door een gebrek aan plausibiliteit en aannemelijkheid. U beschrijft uw schoonfamilie als uiterst conservatief en verklaart dat zij er altijd tegen waren dat u in Kaboel werkte en studeerde en het feit dat u dit toch kon blijven doen weet u aan de tolerantie van uw echtgenoot, u verklaarde immers letterlijk ‘ze konden niks doen omdat mijn man er nog was’ (CGVS I, p.12). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u in staat zou zijn geweest om na de verdwijning van uw echtgenoot nog een kleine 2 jaar in Kaboel te verblijven met hun kleindochter zonder dat uw schoonfamilie enige aanstalten maakte om u daar weg te halen (CGVS II, p.13). Dergelijke verklaringen komen, zeker in de traditioneel ingestelde Afghaanse context, dermate onlogisch en onwaarschijnlijk over dat er dan ook zeer weinig geloof aan kan gehecht worden. Het lijkt er eerder op te wijzen dat uw echtgenoot zich wel aan uw zijde bevond. Het mocht eveneens verbazing wekken dat wanneer u op het CGVS de allereerste keer gevraagd werd waarom u uw land verlaten heeft de verdwijning van uw echtgenoot allesbehalve prominent aan bod kwam waardoor u eveneens de indruk wakte dat hij niet verdwenen was (CGVS I, p.8). Dezelfde bemerking kan gemaakt worden wanneer u een overzicht gevraagd werd van de plaatsen waar u woonde, vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. De verschillende jaartallen koppelde u aan plaatsen en belangrijke momenten in uw leven zoals daar zijn de start van uw studies, van uw werkzaamheden, uw verlovings, uw huwelijk, uw afstuderen. Opvallend hierbij is dat u de verdwijning van uw echtgenoot en de geboorte van uw dochter nergens vermeldde bij dit beknopte overzicht hoewel men dit logischerwijze had kunnen verwachten, zeker gezien deze gebeurtenissen toch wel grote veranderingen in uw leven voortgebracht hadden indien ze zich werkelijk zouden hebben voorgedaan (CGVS I, p.3,4). Ook uw verklaringen, over de contacten die u momenteel nog met uw moeder onderhoudt, komen in dit verband weinig overtuigend over. Wanneer gepeild werd naar de recente gedragingen van uw schoonouders tegenover uw moeder blijkt hier helemaal niet uit dat ze woedend en op wraak belust zijn, hetgeen men echter wel zou kunnen verwachten want in hun ogen heeft u immers – in geval hun zoon werkelijk zou verdwenen zijn - hun kleinkind ontvoerd. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd gaf u het ontwijkende antwoord dat uw eigen moeder u ook niet graag weggaf en dat u van uw moeder houdt en dat ze er niet van hielden als u bij uw moeder ging, allemaal antwoorden naast de kwestie (CGVS II, p.11).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig overkomt dat u als Afghaanse vrouw met een peuter zonder familiebegeleiding naar Europa reist. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan de verdwijning van uw echtgenoot, verklaart dit op zijn minst de onaannemelijkheid van het feit dat u zonder mannelijk familielid naar Europa zou zijn gereisd met een peuter. Evenzeer plaatst het uw beweringen als zou u als alleenstaande moeder gewerkt en gestudeerd hebben in Kaboel in een bijzonder twijfelachtig perspectief. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw echtgenoot en zijn verdwijning kan enkel geconcludeerd worden dat u wel bijgestaan werd door uw echtgenoot.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de motivering van de commissaris-generaal contradictoer is: *“Verwerende partij argumenteert uitgaande van de “traditioneel ingestelde Afghaanse context” dat het “onlogisch en onwaarschijnlijk” is dat verzoekende partij nog twee jaar in Kaboel stad verbleef en werkte terwijl zij in dezelfde beslissing contradictoer met de woorden: “u behoort tot de zeldzame categorie van vrouwen die er zelfs in slaagden een universitair diploma te behalen en werk te vinden” vaststelt waardoor verzoekende partij als vrijgevochten vrouw niet langer in de traditionele Afghaanse maatschappij past hetgeen tot de kern van haar verhaal behoort en de aanleiding van haar vlucht uitmaakt.”*

De Raad stelt vast dat er in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing geen sprake is van tegenstrijdigheden. Deze motivering is immers gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen. Verzoekster beweerde dat haar echtgenoot de enige was die haar kon beschermen tegen zijn traditionele en conservatieve familie, zodat het wel degelijk onaannemelijk is dat zij na de beweerde verdwijning van haar echtgenoot nog probleemloos gedurende twee jaar in Kabul zou hebben kunnen verblijven zonder dat haar schoonfamilie enige poging ondernam om verzoekster en/of haar dochter onder hun controle te brengen. Terecht stelt de commissaris-generaal dat hieruit eens te meer blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde verdwijning van verzoeksters echtgenoot en bijgevolg evenmin aan haar voorgehouden profiel van alleenstaande moeder in Afghanistan.

3.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de toespelingen van bepaalde professoren tijdens verzoeksters universitaire opleiding op zich geen nood

aan internationale bescherming uitmaken. Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

3.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster op haar reis naar België langs verschillende veilige Europese landen reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen des te meer klemt daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar vertrekdatum uit Afghanistan, waardoor de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas eens te meer wordt ondermijnd:

“Dat u ten slotte bij DVZ verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt. Bovendien vermeldde u bij DVZ dat u op de tweede dag van het Suikerfeest Afghanistan verliet terwijl u op het CGVS vermeldde dat u nog 4 dagen in Kaboel verbleef na deze 2de dag van het Suikerfeest alvorens u Afghanistan verliet (CGVS I, p.8), alweer een moeilijk te vatten inconsistentie.”

Inzake het verweer dienaangaande in onderhavig verzoekschrift, dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoekster aanvoert dat zij *“van zodra zij voor het eerst bij de politiecontrole te Brussel-Zuid over haar rechten werd geïnformeerd”* een verzoek om internationale bescherming indiende en dat de commissaris-generaal bijgevolg niet ernstig kan voorhouden dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming omdat zij door enkele lidstaten van de Europese Unie reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en doorheen meerdere, veilige Europese landen reisde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoeksters verweer dat haar vertrek uit Afghanistan na het Suikerfeest in fasen verliep en dat er in haar verklaringen hieromtrent dan ook geen inconsistenties zijn, is allerm minst ernstig. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat zij op de tweede dag van het Suikerfeest is vertrokken (administratief dossier, stuk 22, “verklaring DVZ”, verklaring 31). Zij maakte hierbij geen enkele melding van de bewering in het verzoekschrift dat zij op de tweede dag van het Suikerfeest de mogelijkheid zag om te vluchten, dat zij in een hotel overnachtte, dat zij te rade ging bij een bevriende dokter en dat zij vervolgens op de vierde dag vertrok uit Afghanistan. In het geval van deze *post factum* in het verzoekschrift opgeworpen hypothese, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat zij vier dagen na het Suikerfeest uit Afghanistan was vertrokken, *quod non*. Dat verzoekster zich voor haar verweer bedient van een dermate gekunstelde *post factum*-bewering, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

3.3.2.8. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster in haar hoofde geen persoonlijke en concrete elementen aanvoert waaruit een vrees voor vervolging omwille van haar etnische origine als Hazara zou kunnen blijken:

“Volledigheidshalve kan wat betreft het gegeven dat u tot de Hazara-etnie behoort nog het volgende toegevoegd worden: In het verleden werden zowel door de Hazara's als door de taliban ernstige en grootschalige mensenrechtenschendingen gepleegd wat onder andere leidde tot represailles van de taliban tegen de Hazara's. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de huidige taliban geen sektarische agenda hebben en dat het niet hun bedoeling is om Hazara's of sjieten aan te vallen. De taliban neemt ook steeds afstand van en veroordeelt gebeurlijke aanvallen op Hazara's met een sektarische of etnische grondslag. Hoewel niet kan worden uitgesloten dat individuele commandanten wel een sektarische agenda zouden hebben is er geen sprake meer van een systematische campagne van de taliban tegen Hazara's. U maakt op geen enkel moment aannemelijk dat er in uw geval een

persoonlijke component zou zijn die een actuele vervolgingsvrees rechtvaardigt. Het is verder inderdaad zo dat er sporadisch aanslagen op Hazarabijeenkomsten gepleegd werden door de terreurgroep I.S., die in Afghanistan overigens slechts een beperkte en regionale slagkracht heeft, en dat er daarnaast ook nog andere incidenten geweest zijn in Afghanistan waarvan Hazara's, al dan niet omwille van hun etnie of religie zijn gevisieerd. Er is echter geen sprake van een situatie van veralgemeende en systematische vervolging van Hazara's in Afghanistan. Het loutere feit een sjiitische Hazara in Afghanistan te zijn volstaat niet om aannemelijk te maken dat men met redelijke waarschijnlijkheid vervolgd zal worden en dus met andere woorden, een gegronde vrees voor vervolging heeft."

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift zodat dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

3.3.2.9. Met betrekking tot de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, integendeel. Wat het door u voorgelegde originele geboortecertificaat van uw dochter betreft zegt u dat dit een officieel document is (CGVS II, p.15), het valt echter op dat dit officiële document maar deels is ingevuld en niet de officiële stempel van de uitgevende instantie (Binnenlandse Zaken, Bevolkingsregister) bevat, er staat enkel een stempel van het hospitaal op terwijl het een stempel van de uitgevende instantie zou moeten zijn. En hoewel de naam van uw echtgenoot erop staat vermeld, is de plaats, waar zijn taskara dient vermeld te worden, leeg. Ook op het door u voorgelegde huwelijkscertificaat werden geen taskaranummers vermeld hoewel er ruimte daartoe voorzien is op het document. Verder legt u een taskara van uzelf neer, maar dit betreft een taskara die dateert van voor uw huwelijk waardoor u ook hierdoor geen enkel betrouwbaar zicht kunt geven op de identiteit van uw echtgenoot hetgeen op zich al een negatieve indicatie inhoudt. De door u neergelegde kopieën van de foto's van uw huwelijk bieden evenmin zicht op de identiteit of zelfs, de nationaliteit, van uw echtgenoot. Door uw ongeloofwaardige verklaringen en het ontbreken van betrouwbare attesten met betrekking tot de identiteit van uw echtgenoot kan men zich zelfs de vraag stellen of hij wel beschikt over de Afghaanse nationaliteit en of hij misschien wel een dubbele nationaliteit heeft waar u niet over rept. Uw andere documenten tonen hoogstens aan dat u een verpleegsteropleiding volgde in de stad Koboel. Het attest dat aantoont dat u van 2015 tot 2016 werkzaam was in een hospitaal in Koboel is een handgeschreven en op uw vraag opgemaakt attest en daardoor en ook in het licht van uw ongeloofwaardig relaas weinig betrouwbaar. Documenten die een eventuele terugkeer naar de provincie Ghazni zouden kunnen staven legt u niet voor. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt verder dat er bijzonder veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben."

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde Engelstalige taskara, dient vastgesteld dat deze volgens de erop aangebrachte stempel zou zijn uitgegeven op 17 mei 2017 en dit, volgens de hoofding, in het district Jaghori van de provincie Ghazni. Verzoekster laat na uiteen te zetten waarom zij deze taskara pas ter terechtzitting neerlegt. Tevens laat zij na uiteen te zetten waarom zij deze Engelstalige taskara aanvraag, hetgeen des te meer klemt daar zij verklaarde dat zij in de periode voor haar vlucht uit het huis van haar schoonfamilie niet buitenshuis mocht komen. Bovendien vermeldt deze taskara dat verzoekster alleenstaande ("Single") is, terwijl verzoekster reeds gehuwd was ten tijde van de uitgifte van deze taskara, hetgeen afbreuk doet aan de authenticiteit van dit stuk. Tevens dient erop gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dit klemt des te meer daar het voorgelegde stuk slechts een gedeeltelijke kopie betreft, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar is. Wat betreft het puntenblad van "PESDO" (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient vastgesteld dat hieruit enkel blijkt dat verzoekster een cursus "English Language and Computer Training Programs" volgde in september 2013, hetgeen op zich niet wordt betwist doch wat verder geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en evenmin de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas alsnog zou kunnen herstellen. Wat betreft de foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient erop gewezen dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend wegens de manipuleerbaarheid naar plaats, tijd en omstandigheden van wat wordt afgebeeld, temeer daar het *in casu* slechts kopieën betreffen die door middel van allerhande knip- en plakwerk eveneens gemakkelijk manipuleerbaar zijn. De overige door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst

daadwerkelijk dreigt te worden geïmagineerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.12. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat verzoekster op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoekster zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de

bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoek om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van december 2017, het rapport “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update” van mei 2018 en de COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul city” van 15 mei 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoekster zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 4) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie. Het loutere feit dat verzoekster een meer recent internetartikel voorlegt, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Uit dit artikel blijkt immers op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht gesteld als volgt:

“*Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern*

vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.”

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

*“[...] hoewel u in oorsprong verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni, over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. **U woonde, werkte en studeerde er en gezien de door u ingeroepen asielmotieven niet als geloofwaardig worden beschouwd, leefde u er naar alle waarschijnlijkheid samen met uw echtgenoot. U heeft ook nog andere familieleden en vrienden in Kaboel.**”*

Waar verzoekster verwijst naar de socio-economische omstandigheden in Kabul (verzoekschrift, stuk 4) dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekster een hoogopgeleide vrouw is die zelf reeds op verschillende plaatsen in Afghanistan werkzaam is geweest, dat zij niet kan worden beschouwd als een alleenstaande moeder en dat zij reeds meerdere jaren in Kabul heeft gewoond, gestudeerd en gewerkt. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, over de vaardigheden beschikt om bij terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit buiten haar regio van herkomst, met name in de stad Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*“UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul”, (eigen onderlijning)*), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *“[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.”* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor aangehaalde motivering blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekster redelijk kan worden geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER